

Arrest

nr. 134 212 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en W.L., een vrouw met de Belgische nationaliteit, legden op 23 januari 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

1.2. Op 29 februari 2012 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 20 juli 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoeker diende op 24 januari 2014 een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 12 juni 2014, in antwoord op verzoekers tweede verblijfsaanvraag, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 24 juli 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.01.2014 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [A.I.]

Nationaliteit: Nigeria

[...]

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt'.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- Attesten ABVV-Regio Antwerpen waaruit blijkt dat betrokkene in de periode november 2012 - maart 2014 een werkloosheidsuitkering ontving.*
- Diverse sollicitaties uit de periode augustus 2013 - april 2014*
- Inschrijvingsbewijs VDAB*

Vooree[...]rst dient opgemerkt te worden dat de bewijzen dat de Belgische referentiepersoon actief op zoek is naar werk, niet als voldoende kunnen worden aanvaard. Het betreft niet het aantal sollicitaties, wel de geloofwaardigheid ervan wordt betwist. Vooree[...]rst dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds eerder een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie indiende nl. op 29.01.2012. Deze aanvraag werd o.a. geweigerd omdat niet werd aangetoond dat de Belgische partner actief op zoek was naar werk (zie beslissing van 20.07.2012). Alle sollicitaties dateren dan ook van na die datum. Verder dient opgemerkt te worden dat de voorgelegde sollicitatiebewijzen van weinig motivatie getuigen. De Belgische referentiepersoon blijkt naar alle potentiële werkgevers hetzelfde tekstje (met schrijffouten) te sturen, solliciteert voor jobs aan de andere kant van het land, solliciteert voor jobs waarvan ze zelf impliciet in haar kandidatuur te kennen geeft er niet in geïnteresseerd te zijn en vermeldt expliciet dat ze vloeiend Frans spreekt, zonder iets te vermelden over haar kennis van het Nederlands, terwijl ze in Vlaanderen woont. Solliciteren voor jobs die je eigenlijk niet wil, te ver zijn of waarvoor je de taal niet beheerst, heeft niet veel zin natuurlijk.

Voor zover de sollicitatiebewijzen van de Belgische alsnog als voldoende zouden kunnen worden aanvaard om de werkloosheidsuitkering in overweging te kunnen nemen overeenkomstig bovenvermeld wetsartikel, quod non, dient opgemerkt te worden dat het gemiddeld maandelijks inkomen uit die werkloosheidsuitkering NIET ten minste gelijk is aan 120% van het leefloon als persoon met een gezin ten laste. Gezien de Belgische referentiepersoon ook nog twee kinderen thuis heeft, waaronder één minderjarige, en redelijkerwijze dus kan gesteld worden dat deze het gezinsbudget belasten, is het niet aannemelijk dat zij ook nog in het levensonderhoud van betrokkene kan voorzien zonder beroep te moeten doen op het sociale bijstandsstelsel. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de [...] gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis iuncto 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de informatieplicht, van het vertrouwensbeginsel en van de hoorplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

[...]

In casu is de bestreden beslissing van 12 juni 2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbegin[...]sel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat blijkbaar de Belgische partner van verzoeker niet over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt” [...] om te voorzien in het onderhoud van haarzelf en van haar partner (verzoeker);

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat de andere voorwaarden van de procedure gezinshereniging niet worden betwist door verwerende partij zodat kan [aan]genomen worden dat aan deze voorwaarden is voldaan door verzoeker en zijn Belgische partner.

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoeker inzake bestaansmiddelen, zodat de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn om het verblijf te bekomen niet door verwerende partij ernstig werden betwist.

Dat verwerende partij op de hoogte is dat het hier een gezin betreft met een Nigeriaanse en een Belgische partner. Voor het overige verwijst verwerende partij naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zonder concreet in te gaan op de situatie van het gezin van verzoeker. Om te kunnen antwoorden op de vraag of het inkomen van de partner van verzoeker al dan niet voldoende is om te kunnen voorzien in de behoeften van het gezin, kon verwerende partij op een redelijke en zorgvuldige manier niet antwoorden daar op geen enkel ogenblik (alleszins blijkt dit niet met zoveel woorden uit de bestreden beslissing) een behoeften-analyse werd gedaan in het geval van verzoekster. Een behoeften-analyse dient in concreto te worden beoordeeld. In casu is dit niet het geval.

Dat het inkomen van verzoekers partner een werkloosheidsuitkering betreft. Dat de partner van verzoeker elementen bijbrengt waaruit blijkt dat zij werkbereid en actief op zoek is naar een tewerkstelling, zodat kan gesteld worden dat de partner van verzoeker voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft. Uit de vreemdelingenwetgeving (cf. artikel 40ter Vreemdelingenwet), wordt met geen woord gerept over wat juist dit “actief zoekgedrag naar werk” inhoud[t]. Hier speelt de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij, doch in de aanvraag tot verblijf (lees: bijlage 19ter dd. 24/01/2014) werd aan verzoeker op geen enkel moment gevraagd om stukken inzake “actief zoekgedrag naar werk” voor te leggen in het geval zijn partner (lees: referentiepersoon) een werkloosheidsuitkering zou ontvangen. Dit is een zo belangrijk gegeven, dat de informatieplicht als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel de gemeenten/steden (als orgaan van de Dienst Vreemdelingenzaken Brussel) de plicht oplegt de rechtsonderhorigen deftig te informeren wat ze al dan niet en binnen welke termijn moet worden binnengebracht. In casu is de administratie van de Stad Antwerpen als orgaan van de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel (lees: verwerende partij) in deze informatieverplichting tekort geschoten. Alleszins blijkt deze informatie niet uit de aanvraag die meer helderheid zou moeten brengen, met name de bijlage 19ter dd. 24/01/2014. In de bijlage 19ter van 24/01/2014 werd met geen woord gerept over de binnen te brengen documenten ingeval de referentiepersoon (lees: partner van verzoekster) een werkloosheidsuitkering zou ontvangen.

Bovendien stelt artikel 42ter ° 3 van de Vreemdelingenwet het volgende: “[...] 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. [...]”

Echter, uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers partner een werkloosheidsuitkering ontvangt en BEWIJST dat zij actief op zoek is naar werk. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat er sprake moet zijn een VOLDOENDE BEWIJZEN naar actief zoeken naar werk. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing niet wat de juridische grondslag(en) is op basis waarvan verwerende partij zich baseert om te stellen dat verzoekers partner VOLDOENDE Bewijzen moet voorleggen. De wetgeving stelt uitdrukkelijk dat de referentiepersoon moet aantonen actief op te zijn naar werk en niet meer dan dat. De wet stelt niet dat de bewijzen bovendien nog VOLDOENDE moeten zijn.

In de wet (lees: artikel 40ter, 3° Vreemdelingenwet) is duidelijk vermeld dat het moet gaan om bewijzen van actief zoekgedrag naar werk en niet meer dat. In casu zegt verwerende partij expressis verbis dat de voorgelegde bewijzen VOLDOENDE moet zijn. Deze term “voldoende” bewijzen of bewijzen die “voldoende” moeten zijn, staat nergens vermeld in artikel 42ter, ° 3 van de Vreemdelingenwet. Immers, verwerende partij voegt aan de wet een bijkomende voorwaarde toe die niet in de wet staat vermeld.

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf te weigeren.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schend[t] de in het eerste middel aangehaalde bepalingen.”

3.1.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Zijn beschouwingen laten voorts niet toe te concluderen dat de voorziene motivering niet pertinent of draagkrachtig zouden zijn.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter iuncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40bis, §§ 2 en 4 van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de partner is van een Belgische vrouw, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische vrouw een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en er ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Tevens moet worden aangetoond dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf worden genomen overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat niet blijkt dat verzoekers partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en verzoeker daarom geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in functie van deze vrouw kan laten gelden.

Verzoeker stelt dat verweerder heeft nagelaten om concreet in te gaan op de (financiële) situatie van het gezin waartoe hij behoort. Zijn standpunt mist evenwel feitelijke grondslag. Verweerder heeft immers uiteengezet dat verzoeker enkel aantoonde dat zijn Belgische partner werkloosheidsuitkeringen ontvangt en dat dergelijke uitkeringen enkel in aanmerking kunnen worden genomen indien tevens het bewijs wordt aangebracht dat deze partner actief werk zoekt. Verweerder heeft geduid dat weliswaar een aantal sollicitatiebewijzen werden aangebracht, doch dat uit deze stukken niet kan worden afgeleid dat verzoekers Belgische vriendin actief werk zoekt. Hij heeft hierbij nader gesteld dat deze sollicitaties enkel lijken te zijn gebeurd om verzoekers aanvraag te onderbouwen en niet om effectief werk te vinden. Verweerder gaf aan tot dit besluit te komen omdat de voorgelegde sollicitatiebewijzen dateren van na de afwijzing van een eerdere verblijfsaanvraag en omdat gesolliciteerd wordt door middel van een korte tekst met taalfouten. Hij heeft er tevens op gewezen dat verzoekers vriendin mocht verwachten dat zij geen positief antwoord zou krijgen wanneer zij solliciteerde naar functies die niet binnen een redelijke afstand van haar woonplaats dienden te worden uitgeoefend of wanneer zij liet uitschijnen niet geïnteresseerd te zijn of de vereiste talenkennis te hebben. Verzoeker weerlegt verweerders vaststellingen niet. Hij houdt enkel voor dat de wetgever niet heeft verduidelijkt wat wordt bedoeld met actief werk zoeken en niet heeft aangegeven dat "voldoende" bewijzen moeten worden aangebracht. Er blijkt evenwel niet dat de invulling die verweerder aan deze wettelijke vereiste heeft gegeven kennelijk onredelijk is of in strijd is met de doelstelling van de wetgever. Door te motiveren dat de aangebrachte bewijsstukken niet volstaan of "voldoende" zijn om aan te tonen dat aan een door de wetgever gestelde vereiste is voldaan heeft verweerder ook geen voorwaarde aan de wet toegevoegd. Verweerder vermag te beoordelen of bepaalde stukken bewijswaarde hebben of aantonen dat bepaalde wettelijke vereisten al dan niet zijn vervuld. De bevoegdheid van verweerder in dit verband vloeit voort uit het feit dat hij gerechtigd is om een beslissing te nemen omtrent verblijfsaanvragen die met verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet worden ingediend. Verweerder heeft daarenboven gemotiveerd dat zelfs indien zou dienen te worden aangenomen dat verzoekers partner actief op zoek zou zijn naar werk en de werkloosheidsuitkeringen die zij ontvangt derhalve in rekening mogen worden gebracht er niet kan worden besloten dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft, ter onderbouwing van zijn standpunt, geduid dat verzoekers partner nog twee kinderen ten laste heeft en dat de uitkeringen die zij ontvangt niet volstaan om nog in het levensonderhoud van een extra persoon te voorzien. De bewering van verzoeker dat verweerder nagelaten heeft een behoefteanalyse door te voeren mist dan ook feitelijke grondslag.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar de bepalingen van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet kan het volstaan op te merken dat deze bepaling in voorliggende zaak niet werd toegepast en ook niet van toepassing is.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.4. Aangezien verzoeker uitvoerig de kans kreeg om bij zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en tijdens de daarop volgende maanden alle stukken en verklaringen die hij als dienstig beschouwde over te maken, kan hij ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat hij niet werd gehoord alvorens de bestreden beslissingen werden genomen.

3.1.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.1.2.6. Verzoeker betoogt nog dat verweerder is tekortgekomen aan zijn informatieplicht door hem niet uitdrukkelijk mee te delen dat hij bewijzen diende aan te brengen waaruit kan worden afgeleid dat zijn Belgische vriendin actief werk zocht. Hij verliest hierbij echter uit het oog dat hij zelf een verblijfsrechtelijke aanspraak liet gelden, zodat hij bezwaarlijk kan voorhouden dat op verweerder in casu een informatieplicht rustte. Bovendien kan hij hoe dan ook niet voorhouden onwetend te zijn geweest omtrent het feit dat op hem de verplichting rustte om, nu hij een gezinshereniging nastreefde met een Belgische vrouw die enkel werkloosheidsuitkeringen ontving, het bewijs te leveren dat zijn partner actief werk zocht. Niet alleen staat deze vereiste uitdrukkelijk in de wet en wordt iedereen geacht de wet te kennen, maar het staat daarenboven niet ter discussie dat verweerder in zijn beslissing waarbij hij verzoekers eerste verblijfsaanvraag afwees reeds duidelijk vermeldde dat verzoeker dit bewijs diende aan te brengen.

Een schending van de informatieplicht wordt niet aangetoond.

3.1.2.7. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Verzoeker toont met zijn toelichting niet aan dat het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden. Zoals reeds gesteld kon hij de voorwaarden waaraan hij diende te voldoen zonder meer in een duidelijke wetsbepaling lezen en er blijkt niet dat verweerder deze wetsbepaling niet correct zou hebben toegepast.

3.1.2.8. Een schending van het vertrouwensbeginsel kan evenmin worden vastgesteld. Er blijkt immers niet dat verweerder toezeggingen of beloften die hij aan verzoeker zou hebben gedaan niet nakwam of dat werd afgeweken van een vaste gedragslijn (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792).

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn gezin hebben.

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verzoeker de Nigeriaanse nationaliteit heeft.

Dat verzoeker met zijn Belgische partner op 23 januari 2012 wettelijk gaan samenwonen is.

Dat verzoeker met diens gezin een duurzame en hechte relatie heeft en dat deze relatie ruim 2 jaar duurt en nog steeds verder duurt.

Dat er wel degelijk familiale banden bestaan en dat deze reëel en actueel zijn. Dat zij allemaal onder één en hetzelfde dat samenleven.

Dat verzoeker en diens partner samen een gezinscel vormen en dat zij steeds samen hebben geleefd.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en diens partner. Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.”

3.2.2. Allereerst dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoeker toont door te beweren dat het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevindt ook niet aan dat hij

enkel in het Rijk een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. De Raad neemt hierbij in aanmerking dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd, dat niet blijkt dat hij de sociale relaties die hij opbouwde niet vanuit het buitenland kan onderhouden via de moderne communicatietechnieken en dat verzoeker niet aantoonde dat hij ooit economisch actief was in België. Tevens moet worden aangegeven dat verzoekers vriendin van Afrikaanse origine is en dat zij werkloos is, zodat ook niet blijkt dat van verzoeker niet kan worden verlangd dat hij zijn partner zou verzoeken met hem in zijn land van herkomst een gezin te vormen. Hierbij moet worden geduurd dat wanneer twee personen die afkomstig zijn uit verschillende landen wensen samen te leven steeds ten minste één van hen zijn land van herkomst zal dienen te verlaten en dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Ten overvloede kan nog worden toegelicht dat zelfs indien de bestreden beslissingen zouden dienen te worden beschouwd als een inmenging in verzoekers privé- of gezinsleven, het in ieder geval gaat om een inmenging die een wettelijke basis heeft en die vereist is om één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde doelstellingen, met name de bescherming van de openbare orde en van de rechten van anderen, te bereiken. Het kan namelijk niet worden ontkend dat de vereiste dat vreemdelingen die naar België wensen te immigreren om hier een gezinscel op te bouwen dienen aan te tonen dat zij in België over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zullen kunnen beschikken nodig is om te voorkomen dat de Belgische overheid zou worden geconfronteerd met een steeds groter wordende groep personen die beroep doen op steunverlening en de Belgische Staat niet meer bij machte zou zijn om hulp te verstrekken aan de eigen onderdanen en de vreemdelingen die heden reeds legaal in het Rijk verblijven. Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat verzoeker nooit tot een verblijf van onbepaalde duur werd toegelaten blijkt niet dat wanneer het privé- en gezinsleven dat verzoeker in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole dit leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK